SLADKÝ ŽIVOT

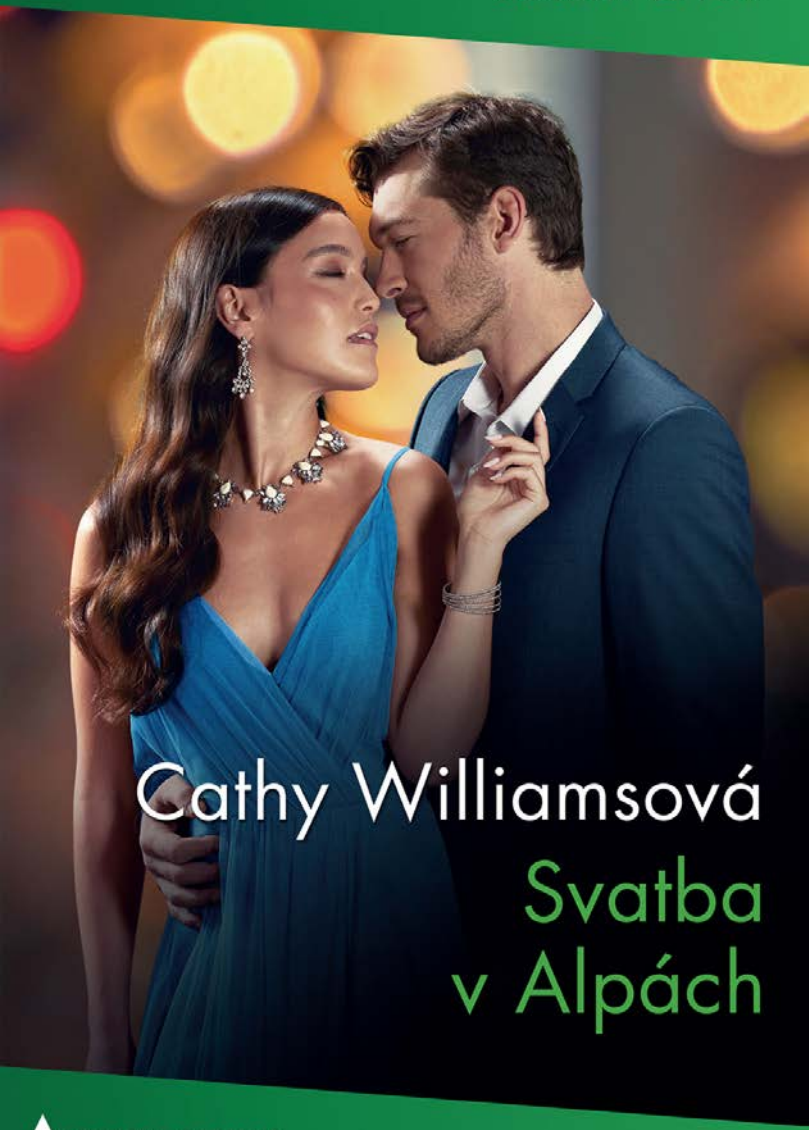

Cathy Williamsová

Svatba v Alpách

HARLEQUIN®

Cathy Williamsová

SVATBA V ALPÁCH

Překlad

Lenka Tichá

Milá čtenářko,

kdy jindy než v květnu – měsíci tradičně spojovanému s láskou a zamilovaností – je lepší doba na čtení si příběhů o tom, že láska překoná úplně všechno. A že toho hrdinové a hrdinky šestice knížek z edice Sladký život a Sladký život Duo musejí překonat dost a dost…

Není podstatné, zda jsou hrdiny příběhů Angličané, Američané, Italové, Španělé, Francouzi či Řekové, zda se odehrávají v reálných státech světa, nebo ve vymyšlených královstvích, přihodit by se mohly … Tedy kdekoliv, kde dojde k tomu, že se lidé, již si jsou navzájem souzeni, odcizí a musejí k sobě zase najít cestu. Kdekoliv, kde může nastat ta chvíle, kdy to, co se zdálo být pevné a nezničitelné, najednou pukne jako prasklý zvon… A to může bohužel kohokoliv potkat kdykoliv…

Ale ne, není třeba být tak pesimistický! Je to sice těžké, ale vztahy mezi lidmi se na rozdíl od prasklého zvonu opravit dají. Stačí chtít. Opravdu chtít a vší silou za to bojovat. Tak jako toho byli schopni hrdinové a hrdinky mých příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

SVATBA V ALPÁCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Consequences of Their Wedding Charade

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9085-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9086-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9087-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Květiny? Pro mě? Přijel jsi o hodinu a půl dřív a neseš mi kytici… vřes, narcisy a kočičky? Netušil jsem, že se tak vyznáš v anglické zimní zahradě!“

Curtis Hamilton se díval ze své impozantní výšky sto devadesáti centimetrů na svého mnohem menšího kmotra a zářivě se usmíval.

„O anglických zimních zahradách nevím vůbec nic,“ protáhl. Zavřel dveře, za nimiž se rozprostírala zasněžená únorová krajina, a několik vteřin vdechoval důvěrně známou vůni domu.

Jeho kmotr, starý mládenec a knihomol, uměl skvěle vařit. Curtis si sundal kašmírový kabát a zul si ručně šité italské mokasíny, které se do vánice v oblasti Cambridgeshiru vůbec nehodily. Jenže když odjížděl z Londýna, nespadla tam jediná vločka.

„Vlastně nevím ani ň o žádných kytkách, ať už anglických nebo jiných,“ pokračoval. „Požádal jsem sekretářku Julii, aby mi je obstarala. A jen pro pořádek, nejsou pro tebe, Williame.“

„Předpokládal jsem to. Svěříš mi svoje tajemství, drahý chlapče?“

„Až přijde čas. Copak to tu cítím?“ Začichal, ale oči stále upíral na svého kmotra, jako by se chtěl ujistit, zda je všechno v naprostém pořádku.

Od první chvíle, kdy odešel z dětského domova,

kde zoufale strádal – tehdy mu bylo osm a stal se pouhým číslem v bezcitné neosobní mašinérii –, věnoval Williamovi všechnu lásku a starostlivost, jichž byl schopen.

Bál se o jeho zdraví už osmnáct měsíců – od chvíle, kdy Williamu Farrowovi začalo selhávat zdraví a z Cambridgeské univerzity, kde několik desetiletí učil klasická studia, odešel do důchodu.

Byly to dvě pohromy najednou.

Teď však naštěstí vypadal dobře. S kyticí v ruce se šoural před Curtisem do kuchyně, a přitom mu obšírně vykládal, co bude dnes k večeři, kde koupil suroviny a že spolu musí všechno sníst, aby nic nepřišlo vniveč.

Tento zakulacený mužíček se vždy oblékal formálně. Curtis si ho často dobíral, že by se u něj mohl kdykoliv zastavit bez ohlášení na čaj člen královské rodiny.

Dnes večer se překonal. Curtise nepřekvapilo, že má na sobě pěkného červeného motýlka, naškrobenou modrou košili a volné kalhoty. Nebyl sice oblečený jako na pohřeb, ale ani nepůsobil nenuceně, jak by většina lidí usedla k večeři u kuchyňského stolu.

Curtisovo srdce se vzedmulo náklonností. Kromě jediné výjimky – bezpodmínečné lásky ke kmotrovi – nikdy nepouštěl do svého života emoce.

Ani jeden z nich o tom nemluvil, ale Curtis si velmi dobře uvědomoval, že ho William zachránil ze zničující minulosti i před neznámou děsivou budoucností. Život nebývá laskavý k dítěti, které vychovávala drogově závislá matka, a když konečně umřela na předávkování, bylo umístěno do náhradní péče. Statistiky v tom ohledu hovoří jasně – spousta mladistvých, kteří z těchto podmínek vstoupí do běžného života, je navždy ztracena a Curtis se mohl snadno zařadit mezi ně.

„Neviděl jsem tě už přes tři měsíce. Ano, podařilo se ti přijet na Štědrý den, ale to bylo všechno.“ William se zaměstnal aranžováním květin do vázy. Tu nenucenou poznámku však podbarvoval záměr a Curtis, který seděl u kuchyňského stolu z borového dřeva a vdechoval vůni koláče s hovězím a ústřicemi, ucítil ostrý osten viny.

„Já vím a omlouvám se za to. Věřil bys mi, že bych tě navštívil, kdyby to jen trochu šlo?“

„Věřil,“ utrousil William suše, „a v tom je ten problém. Moc pracuješ, Curtisi.“ O krok couvl, obdivně si prohlédl květinové aranžmá a pak pečlivě postavil vázu na příborník u zdi. Přinesl ke stolu dvě sklenky s vínem.

„Je to požehnání i prokletí zároveň,“ zamumlal Curtis. Rozhovor se stočil směrem, který už dobře znal, takže se jeho myšlenky zatoulaly jinam.

Kde sakra byla?

Přišel s kyticí, nepochybně trochu pomačkanou, protože ji hodil na vedlejší sedadlo rangeroveru a potom na ni neúmyslně položil brašnu s notebookem, ale jako úvod pro laskavost by posloužit mohla.

Jenže kde se toulala v šest hodin ve čtvrtek večer uprostřed zimy? Navíc na předměstí zasněženého Cambridge? Copak se tam dá v zimě večer vůbec *něco* dělat?

Jenže doma opravdu nebyla. Tolik ho to překvapilo, že mu v tom mraze trvalo bůhvíjak dlouho, než konečně přestal zvonit na zvonek a rozjel se za svým kmotrem, který bydlel dvacet minut od ní.

Začal si uvědomovat přítomnost, právě když kmotr končil s varováním před zvýšeným krevním tlakem, stresem a všelijakými nemocemi, které by mohly postihnout člověka zavaleného prací.

Rozhovor, který následoval, byl pro oba příjemný. Jemné dobírání, zvědavé otázky týkající se některých

větších projektů, na kterých Curtis pracoval – v jeho multimilionářském portfoliu přibyly moderní budovy, které se vzpíraly zákonům gravitace, i rozsáhlé komerční komplexy – a potom, nad hovězím koláčem a pečenými brambory, nevyhnutelné otázky na budoucnost.

Manželka… děti… všechno, co se Williamu Farrowovi vyhnulo, a proto mu zřejmě připadalo dvojnásob důležité, aby jeho kmotřenec nedopadl tak jako on.

Jak může někdo vědět, co druhému prospěje, pokud to nezažil na vlastní kůži? Kmotr nikdy ženatý nebyl, děti neměl, a pokud Curtis věděl, ani po jednom netoužil.

Z jaké logiky mu tedy právě to doporučoval? Pokud se Curtis v životě něco naučil, tak to, že láska a všechny ty nesmysly, jak spolu žít šťastně až do smrti, nejsou určeny pro něj.

Už nebyl nešťastné dítě, které plýtvalo něhou na matku, jež na něj neměla čas.

Měl víc rozumu, než aby někomu otevřel srdce. Chvíle, kdy jako malý čekával hladový u okna, než přijde matka, pro kterou bylo rodičovství na spodní příčce hodnotového žebříčku, zmařily všechny jeho iluze. A kdyby to náhodou nestačilo, pohroma s Caitlin to završila…

S hlasitým zařinčením zabouchl za tou tíživou vzpomínkou dveře.

Téma růžové budoucnosti, která na něj zjevně nečekala, bylo ukončeno tím, že se ho William u kávy nad vynikajícím koláčem zeptal: „Tak pro koho, drahý chlapče, byly určeny ty květiny?“

To Curtise okamžitě vrátilo k ožehavé otázce, kterou si pokládal posledních několik hodin.

„Pro Jessiku. Zvonil jsem asi půl hodiny u jejích dveří, ale neotevřela. Kde ta ženská krucinál je?“

„Květiny… pro *Jess*?“

Curtis zčervenal, mrkl na hodinky a zavrtěl se na židli, která mu najednou začala být těsná. Kmotr s neskrývanou zvědavostí upíral pronikavé modré oči na jeho obličej.

„Proč?“

„Není zločin koupit někomu kytku,“ ohradil se.

Jak to, že v obchodním světě byl vůdcem smečky, kdežto v domě na předměstí Ely se potil při vyhlídce na několik rozpačitých otázek od osmašedesátiletého kmotra?

Přestože vůbec neměl co skrývat.

„Ehm… už dlouho jsem ji neviděl. Samozřejmě že si čas od času napíšeme mail… vždycky je dobré vědět… co se tu děje…“

„Zkrátka se jí ozveš, když si chceš ověřit, jestli jsem v pořádku…,“ shrnul to William bystře. „Abys měl jistotu, že nepropadám naprostému zoufalství, protože moje srdce už není takové, jako bývalo…“ Radostně se zasmál a káravě pokýval prstem. „Vážím si tvé starostlivosti, synu, ale daří se mi fajn! A když se ptáš na Jess,“ pokračoval samolibě, „konečně dělá, co jí radím už dva roky. Chodí na dostaveníčka!“ Nevraživě pohlédl na květiny. „A žádný ctitel, který za něco stojí, neocení, když jeho nastávající přinese květiny jiný mládenec!“

Curtis takový sled archaických slov nikdy dřív neslyšel. *Dostaveníčka? Ctitel? Mládenec?* Žádný z těch výrazů se ho ani v nejmenším netýkal!

„V tom případě…,“ opřel se dlaněmi o stůl a s ladnou elegancí vstal, „přinesu koblihy…“

Jess vytrhlo ze spánku naléhavé zvonění.

Podívala se na telefon a zjistila, že je něco po osmé. Obvykle bývala v tuhle dobu už hodinu vzhůru, ať šla do práce, nebo ne.

Ještě štěstí, že bylo semestrální volno, protože jinak by musela šíleně pospíchat, aby to do školy stihla včas.

Ačkoliv za sebou měla dlouhou a únavnou noc, připadala si jako lenoch.

Jak se mohlo rande s kamarádem kamarádky jedné kamarádky, který vypadal na papíře tak dokonale, zvrtnout v takovou… nudu?

Byl to učitel na škole v Yorku a měl titul z filozofie na Oxfordské univerzitě, což by mělo zaručit aktivní a energickou mysl. Navíc vyučoval i tělocvik, tak co se mohlo pokazit? A přece…

Zavrtěla hlavou, přehodila přes sebe župan, který si věšela na háček na dveřích v koupelně, a rychle došla k hlavnímu vchodu.

Bydlela v řadovém domku a pokaždé, když se pošťák rozhodl udělat, co uměl nejlíp – opřít se o zvonek a setrvat tam klidně i několik minut –, bála se, že některého z jejích milých, ale velmi starých sousedů ten hluk rozruší.

Otevřela dveře do dalšího pochmurného zimního dne a rychle si uvázala pásek. Pak otevřela ústa a před očima se jí vynořila mlha, která ji zahalovala jen tehdy, když si některý z jejích žáků vzal do hlavy, že dávat pozor znamená mluvit tak nahlas, aby překřičel, co se jim právě snažila říct.

Curtis.

Curtis Hamilton byl skoro dvoumetrový typický alfa samec, tak neuvěřitelně sexy, že i úplně normální lidské bytosti s hlavou na správném místě začaly dělat hlouposti, když na ně upřel soustředěnou pozornost.

Jess ho znala a byla jeho *kamarádkou* tak dlouho, že by měla být vůči jeho vzhledu, šarmu a duchaplnosti imunní. Bohužel však nebyla.

Bylo mu deset a jí o tři roky míň, když začal chodit

do jejich základní školy, a pochopitelně na něj všichni upřeli pozornost.

Vídala ho v okolí, ale doopravdy se s ním spřátelila, až když její máma přijala práci hospodyně u jeho kmotra. Pamatovala se na dlouhé letní prázdniny, kdy pospíchala do domu pana Farrowa, kde máma uklízela, a někdy si s roztomilým staříkem s puntičkářskými způsoby a úžasnými kulinářskými schopnostmi sedla a vypila čaj.

Curtis byl starší než ona, ale měl s ní trpělivost. Nevadilo mu, když ji bral na ryby nebo ji zapojoval do party svých kamarádů. Při zpětném pohledu chápala, že vycítil její nejistotu, niternou plachost a knihomolskou osobnost. V pubertě skrývala vnitřní rozpaky, že je ze všech dětí ve třídě největší.

Později došla k závěru, že mu její přítomnost možná *vadí*, ale byl příliš laskavý, než aby něco namítal.

Když jí bylo třináct, najednou se *zviditelnila*. Vyprávěl jí o svých plánech dobýt svět, smál se, když se ho ptala na jeho přátele, a s očima obrácenýma v sloup se jí svěřil, že vztahy nepatří mezi jeho silné stránky.

Překvapivě jí místo v jeho životě zůstalo. Přítelkyně přicházely a zase odcházely, ale Jess byla v jeho blízkosti neustále.

Jak postupně i díky němu získávala sebedůvěru, pozměnila své úzkostné názory na svůj vzhled a začala se v těle cítit dobře. Rodiče ji odjakživa podporovali, ale byli neobjektivní. Proto potřebovala i jiný důkaz a Curtis jí ho naplno poskytl pouhou svou přítomností.

Co by dělala, kdyby ji nepodpořil, když jí před pěti lety umřel milovaný táta? Byl sice pryč, ale jakmile se tu zprávu dozvěděl, přijel a nabídl jí dokonalé rameno, na kterém se mohla vyplakat.

Dětinské zbožňování a pubertální pobláznění

obvykle s vyšším věkem vymizí, ale u ní se pouze prohloubily v něco jiného.

Moc si přála, aby se stal víc než jejím kamarádem, ale byla už tehdy velmi vnímavá a chápala, kde je její místo. Kategorie, v níž se ocitla, byla sice jedinečná, ale nikdy se nerozšíří tam, kam by chtěla.

Děsily ji úvahy, jak dlouho se spokojí s drobečky, které pro ni byly od začátku vyhrazeny… dokud se nezasnoubil s Caitlin Smythovou.

Stalo se to před půldruhým rokem a zásnuby netrvaly dlouho, protože je Caitlin zrušila. Přesto tu lekci Jess nutně potřebovala, aby se probrala a vymanila z vlivu, který nad ní odjakživa měl.

Posledních několik měsíců se mu záměrně vyhýbala. Odpovídala na jeho maily a občas si s ním popovídala po telefonu, když jí zavolal. Ale pokaždé, když věděla, že se zastaví navštívit Williama, se zaměstnala něčím důležitým.

Jela na školní výlet… navštívila mámu, která se přestěhovala do Devonu, aby byla blíž k sestře… a měla hromadu práce, takže *jéje, promiň, ale fakt se nemůžu utrhnout ani na chviličku…*

Bylo to sice vyčerpávající, ale uspěla. Při vzácných příležitostech, kdy se ocitla v jeho přítomnosti, si to pečlivě načasovala tak, aby jiní lidé kolem nich tvořili bezpečnostní nárazníky.

Až doteď.

Teď totiž stál u jejích dveří s krabicí v ruce a s úsměvem na tváři a vypadal stejně hříšně sexy, jako když ho viděla naposled.

Samozřejmě že rozepnutý kašmírový kabát byl v tomhle počasí šílený nápad a mokasíny jakbysmet. Vespod byly vidět vybledlé džínsy a staré polotriko s dlouhým rukávem.

Byl krásný, hříšně dokonalý v každém směru… Měl husté hnědé vlasy s náznakem karamelu, světle

zelené oči, které někdy na světle měnily barvu jako moře, na bradě dolíček a tmavé řasy, kvůli kterým by člověk umřel.

„Pustíš mě dál, nebo mám začít volat záchranku, ať přijedou dřív, než umřu na podchlazení?“

„Curtisi!“

„Páni, takže si vzpomínáš, kdo jsem… Uhni, Jess. Musím se dostat do tepla. Můj kabát a boty nejsou zrovna určené do sněhu.“

Odstrčil ji, aby se kolem ní protáhl. Ustoupila a bezmocně ho pozorovala, jak položil krabici na stolek u zdi a sundal si kabát.

„Řeči o tom, že bylo bláznivé přijet sem jen ve vlněném kabátu,“ pokračoval jedním dechem, „si nech od cesty. Kdo mohl tušit, že začne sněžit? Myslel jsem si, že mám v boudě starou pláštěnku, ale zřejmě ne.“

Pohlédl na ni a Jess potlačila ruměnec.

Když se zasnoubil, probrala se ze snu, uvědomila si, kde je její místo, pochopila, kde její místo *nikdy* nebude, a soustředila se na to, aby dala svůj život do pořádku.

Nikdy z ní nebude křehká roztomilá blondýnka, které ho přitahovaly. Měřila sto sedmdesát osm centimetrů a odjakživa měla sklon k štědrým křivkám. Když jí umřel táta, bohužel ještě trochu přibrala, protože jedla, aby nalezla útěchu, ale později čokoládu zredukovala a během posledních několika měsíců se vrátila ke své obvyklé postavě.

„Kde máš brýle?“ zeptal se jí. Zamračeně k ní došel, upřel zelené oči na její obličej a pozorně si ji prohlížel, jako by ho snad tím, že mu odepřela životně důležitou informaci o svém zraku, zklamala.

„Byla jsem na laserovém zákroku,“ odpověděla. S veškerým sebeovládáním vkročila do kuchyně, počkala, až se posadí ke stolu, a teprve pak se ho zeptala, co tady dělá.

„Koblihy.“ Krátce kývl ke krabici, kterou položil na kuchyňskou desku. „Kdy ses začala zajímat o laserové zákroky?“

„Jel jsi až sem, abys mi přivezl… *koblihy*?“

„Proč ne?“ Pokrčil rameny. „K čemu přátelé jsou?“

„Curtisi, spala jsem, když jsi zazvonil.“

„Vypadáš trochu mimo. Dlouhá noc?“ Povytáhl obočí a věnoval jí zvlčilý úsměv. „Neodpovídej na to. Aspoň zatím.“

„Musím se obléknout.“

„Taky sis udělala něco s vlasy…“

„Curtisi, hned jsem zpátky, ale… dnešek mám hrozně nabitý.“

„Co máš v plánu? Je semestrální volno. Řekl mi to William. Takže do školy jít nemůžeš.“

„Učitelé nepracují jen během výuky a v současné době se toho spousta děje.“ Zatnula zuby a Curtis se zakřenil a poplácal na židli vedle sebe.

„Nemusíš se převlékat. Jsem zvyklý vidět tě ébouriffé…“

Jess ho ignorovala. Ano, v minulosti ji viděl neupravenou milionkrát, zejména jednou v noci, když jí bylo osmnáct a on se vrátil zpátky z univerzity, protože se rozešel s další křehkou blondýnkou, která se jmenovala Mickey. Ukázal se v domě její matky a při likvidaci dvou sáčků brambůrek a láhve vína zkoukli dva horory za sebou. Tehdy se už dětské zbožňování a pubertální pobláznění spojilo v něco mnohem nebezpečnějšího.

Rychle se převlékla. Najednou si pronikavě uvědomovala svou postavu, a tak si na sebe vzala staré tepláky a mimořádně volný svetr. Svázala by si vlasy do culíku, ale měl pravdu, společně se vším ostatním změnila i účes.

Místo dlouhých vzpurných vlasů je teď měla pouze po ramena a víceméně se daly zkrotit. Svázat je dozadu už nešlo.

Zarazila se a pohlédla na sebe do zrcadla. Stále byla příliš vysoká, ale kratší vlasy lemující obličej jí slušely a bylo příjemné nenosit brýle. Měla oči v neobvyklém sytě tmavém odstínu a zbavit se brýlí jim prospělo.

Zhluboka se nadechla, zamířila ke kuchyni a přistihla ho, jak dojídá koblihu. Židli si odstrčil dozadu, aby si před sebe natáhl dlouhé nohy.

„Dáš si?“ Kývl ke krabici, ale Jess zavrtěla hlavou.

„Možná později.“

Zul si mokasíny, a když znovu vykročila, aby jim uvařila kávu, snažila se nedívat na jeho chodidla.

Byla nervózní. Vadilo jí, že se tu ukázal po takové době a po veškeré její námaze potlačit pocity osamění se mu *stále* dařilo mít na ni tak dramatický účinek.

Jako by jeho samotná přítomnost zbavila vzduch kyslíku, takže skoro nemohla dýchat. Pronikavě si uvědomovala jeho pohled, když zalévala kávu vroucí vodou. Celé její tělo působilo podivně nedůtklivě.

Kdysi si ho neustále uvědomovala. Kdysi jí pronikl pod kůži tak, že se červenala a v hlavě měla zmatek. Ale teď se rozhodla, že je Curtis zakázané ovoce, které má zničující vliv na její smysly, a musela své reakce ovládnout. Tak či onak nezůstane v jeho blízkosti dlouho. Jakmile dopijí kávu, vyprovodí ho ven a potom možná zauvažuje o tom, že zajede na návštěvu k matce.

Nebo radši ne. Moc by se to blížilo útěku?

Každopádně by tím nechala na holičkách jeho kmotra, protože mu slíbila, že s ním dva dny stráví prací na jeho pamětech. Začal s tím, když přestal přednášet a šel do důchodu, a Jess mu jednou týdně pomáhala převádět vzpomínky do písemné podoby. Využila toho jako příležitosti popovídat si s ním, povečeřet a ujistit se, že mu nic nechybí. Věděla, že se chvílemi cítí osamělý.